

20 VUOTTA YLLÄKSEN PUOLESTA

Riemuliiterikilpailun voittajaksi Pillipiipari

”Riemuliiteri-muistoni on vuodelta 1982. Olin tuolloin 15-kesäisenä klarinetistina Mäntsälän seurakunnan nuorten puhallinorkesterin, nuorten kuoron ja lapsikuoron konserttikiertueella Lapissa ja Pohjois-Ruotsissa. Olimme kiertueella 9.9.-12.9.1982. Ensimmäinen yöpyminen oli Torniossa Peräpohjolan opistolla, josta jatkoimme matkaa bussilla Ruotsin Övertorneå'on ja Matarenkiin. Musisoimme aina pysähdyspaikkakunnilla enemmän ja vähemmän onnistuneesti.

11.9.1982 tulimme Ruotsista Kolariin ja yöpymään Äkäslompoloon. Ylläs oli verhoutunut pilveen, eikä sitä näkynyt juuri ollenkaan. Muutenkin sää oli sateesta nuhruinen. Majoituimme kolmessa pienessä punaisessa mökissä (valitettavasti en muista majoittajan nimeä). Me soittajat yhdessä, kuorolaiset omassaan ja mukana olleet aikuiset kolmannessa mökissä.

Iltaa lähestyttäessä muutamat meistä isommista soittajista olivat kuulleet aikuisten puhuvan, että lähellä olisi sinä iltana tanssit. Suunnittelivat lähtevänsä sinne, kun me lapset ja nuoret olisimme rauhoittuneet yöpuulle. No, eihän se sitten ihan niin mennyt. Me isoimmat soittajatytöt (15-18 v) pistimme matkassa rötvääntyneet lettimme ojennukseen ja poninhännät piukalle ja illan pimetessä vahtivuoroja pyöritellen odotimme ja seurasimme koska aikuiset alkoivat tehdä lähtöä tansseihin. Viimeisimpinä yön hämärään lähtivät mukana olleet kirkkoherramme, pastorimme ja kanttorimme. Niinpä meidänkin oli aika hiippailla mökistä illan pimeyteen ja aikuisten perään. Seurasimme kirkonmiehiämme mielestämme pitkän matkan. Pimeässä tien vartta kulkeissamme meidän karkulaisten piti loikata aina pois tieltä, kun autoja tuli, ettemme olisi autojen valoissa paljastuneet. Lopulta olimme perillä.

Musiikki soi ja väkeä oli paljon. Kirkonmiehemme menivät Riemuliiteriin sisään ja me hiippailijat jäimme ulos. Hyvin sielläkin, Riemuliiterin seinustalla, tanssi sujui ja paikallisia poikiakin päästiin "jututtamaan" ja vähän silleen ikäänkuin riiaamista harjoittelemaan.

Koska meillä ei ollut lupaa öiselle harharetkellemme, niin lähdimme takaisin kohti majapaikkaamme, kun ensimmäiset tansseissa olleet alkoivat lähteä kotimatkoilleen. Autotien matka sujui nyt helpommin kuin tullessa, sillä oppaina ja turvana oli paikalliset pojat. Hieman ennen mökin pihapiiriin astumista vetäydyimme kuitenkin varjoihin, sovimme yhteisen tarinan kiinnijäämisen varalle ja pörrötimme hiuksemme, jotta näyttäisimme nukkumassa olleilta ja hiljempaa kuin aaveet ylitimme mökkipihaa. Juuri kun olimme

pääsemässä "oman" mökkimme rappusille ja sisään turvaan, pimeästä singahti meihin taskulampun valo ja lastenkuoron kuoronjohtaja. Siinäpä sitä oli selittämistä ! Kerroimme yhdessä sopimamme tarinan, että yksi meistä oli lähtenyt unissaan kävelemään ulos ja me sitten olimme olleet häntä etsimässä.

Tänä päivänä en tiedä, uskoiko hän sepustuksemme vai ei, mutta mökillä pesimme varmuuden vuoksi vielä vähän nyrkkipyykkiä kun totesimme toisiamme nuuskien, että vaatteissamme oli tupakan- ja hajuvesien tuoksua ja jokunen meikkitahtakin -ja niitähän ei mökissä nukkuen olisi pitänyt vaatteisiin tulla. Rallattelimme loppuyön Riemuliiterillä kuulemiamme kappaleita ja raapustimme ulkomuistista sanoja ja säveleitä nuottipaperille talteen. Taisi parhaimmat piirtäjät piirustella poikienkin kuvia lehtiöihinsä.

Kirkonmiehemme taisivat aavistella, että Riemuliiterillä oli saattanut käydä porukastamme muitakin kuin vain he aikuiset, sillä emmehän me tokikaan muistaneet olla rallattelemta tanssikappaleita sitten kotimatalla Kukkolankosken välipalapysähdyksellä tai ylipäätään linja-autossa. Linja-auton kuljettajamme tiesi seikkailustamme. Laski ilmiselvästi asioita yhteen ja kysyi kerran meiltä, että "tietääkö joku aikuisista?". Kerroimme lopulta hänelle, että jäimme kiinni kuoronjohtajalle, mutta että hän taisi uskoa tarinamme. Hymyili ja käski pitämään muistosta hyvää huolta. Nyt on hyvä aika jakaa muisto teille.”

- Pillipiipari eli Merja Tikkanen.

Ylläksen Ystävät järjesti 20-vuotisjuhlavuotensa kunniaksi kirjoituskilpailun mieleenpainuvimmasta Riemuliiteri-muistosta. Voittajan valitsivat Ylläksen Ystävien hallituksen jäsenet Katri Isotalo ja Tarja Virmala ja Riemuliiterin pitkäaikainen isäntä Kåre Lagerbohm. Voittaja julkistettiin Riemuliiterin muistelotansseissa 12.9.2024.